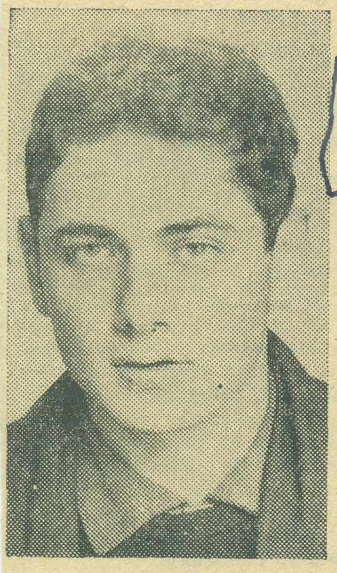
BEOGRAD

„Sistem Stanislavskog"

Srđan KARANOVIĆ

»Razvoj filmske umetnosti i njeno mesto u društvu«

RAZGOVOR JE ZAPOČET NA, NAIZGLED, neprikladnom mestu: u auli Muzeja jugoslovenske kinoteke u Beogradu u pauzi II međunarodnog amaterskog festivala koji se nedavno završio. Nije zato čudno što je razgovor sa Srđanom Karanovićem maturantom V beogradske gimnazije započeo »filmski«.

— Koliko tvojih amaterskih filmova vredi pomenuti?

— Dva: »Pronađite naslov« i »Doručak« — citiram druge, ne sebe (stidljivo je primetio). Prvi je prošle godine na omladinskom festivalu u Veneciji dobio nagradu, a drugi nekoliko. Ono što me veoma raduje to je nagrada »Vatroslav Mimica« koju je »Doručak« poneo na eksperimentalnom festivalu (GEF-a) u Zagrebu.

— Taj film je i na ovom festivalu prikazan?

— Jeste, ali pre podne kad ima malo publike. Ja čak nisam ni bio na projekciji, jer sam imao još mnogo poslova zbog škole i mature.

— Da, vratimo se maturi — i ostavimo film... Koja je tvoja maturska tema?

— Ipak — filmska. Rekao bih da to nije čudan obrt stvari, jer sam se filmskoj umetnosti zaista posvetio. (Moje »snimanje filmova« nije nikako »hobi«). Tema je sociološka: »RAZVOJ FILMSKE UMETNOSTI I NJENO MESTO U DRUŠTVU«. Radio sam je veoma ozbiljno koristeći doista obimnu literaturu koju poseduje biblioteka Kinoteke u Beogradu.

— Čime si ispunjavao časove »slobodnih aktivnosti« u školi?

— Naravno, ne samo filmom, jer u našim školama prašinu sa školskog projektora briše samo »tetkica«. Dugo me je mučila činjenica da se o filmskoj umetnosti (ne o filmskim zvezdama) tako malo u školama zna. Po nekim statistikama u toku osam godina školovanja mi provedemo 210 radnih školskih dana u bioskopu što predstavlja jednu celu školsku godinu (ako se uzme da idemo samo jednom nedeljno u bioskop). Međutim, još uvek niko ne pokušava u školi da nam govori o filmovima koje gledamo, ako su dobri, a tim pre ako to nisu...

— Da li su to jedina pitanja koja postavljaš sebi sada posle gimnazijskog školovanja?

— Nisu. Veoma mnogo radio sam u školi na organizovanju kulturnog života. Na primer, u svim dramskim sekcijama u kojima sam bio sva aktivnost njenih članova zadržavala se na odabiranju što pogodnijeg komada za izvođenje i u odabiranju što boljih izvođača. Posle izbora »najtalentovanijih« drugi bi se isključivali iz rada sekcije i o njima više niko nije vodio brigu.

Uvek sam se pitao zašto se rad dramske sekcije ograničavao samo na spremanje pozorišnog komada? Zašto članovi te dramske sekcije nikada ne idu zajedno u pozorište? Zašto posle toga ne diskutuju? Zašto u razgovoru s nekim stručnjakom ne bi doznali da »Sistem Stanislavskog« nije samo prašnjava knjiga u školskoj biblioteci?

— Zar neka od ovih pitanja niste mogli i sami da rešite?

— Mogli smo, i rešavali smo. Sve ovo govorim upravo zato što ne nameravam da »saradnju« sa svojom školom prekinem. Naprotiv. Nedavno smo sva ta pitanja mi maturanti pretresli na jednom sastanku s našim »naslednicima« u školi. Želeli smo da ne dođu u situaciju da ponove naše greške nego da mogu da krenu dalje u unapređivanju kulture i života škole.

— A kuda ćeš ti krenuti?

— Upisaću se na istoriju umetnosti ili teoriju svetske književnosti.

E. B.

Mladost 3.01.64.